

(ΒΙΩΝΟΣ) ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ

Αιάζω τὸν Ἀδωνιν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις·
ᾧλετο καλὸς Ἀδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρσει Κύπρι κάθηυδε·
ἔγρεο, δειλαία, κυανόστολα καὶ πλατάγησον
σπῆθεα καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

αιάζω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.

καίται καλὸς Ἀδωνις ἐν ὥρεσι μυχρὸν ὀδόντι.
λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπαίς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
λεπτὸν ἀποφύχων· τὸ δὲ οἱ μέλαν εἴθεταί αἷμα
χιονέας κατὰ σαρκός, ὅπ' ὀφρύσι δ' ὀμιχλα ναρκῇ,
καὶ τὸ ρόδον φεύγει τῷ χεῖλεσσι· ἀμφὶ δὲ τήνῃ
θλάσκει καὶ τὸ φίλημα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀποίσει
Κύπριδι μὲν τὸ φίλημα καὶ οὐ ζῶντος ἀρέσκει,
ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἀδωνις· ὃ νιν θράσκοντα φίλησεν.

αιάζω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.

ἄγριον ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μυχρὸν Ἀδωνις,
λειζὸν δ' ἡ Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
τῆνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνας ὠρύονται
καὶ Νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες· ἡ δ' Ἀφροδίτα
κυσσάμενα πλοκαμιῖδας ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται
πενθαλέα νήπλεκτος ἀσάνδαλος, αἱ δὲ θάτοι νιν
ἐρχομένην κείροντι καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
ἔξ' οὗ δὲ κωκυόισα δι' ἄγκυα μακρὰ φορεῖται.
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῖται.
ἀμφὶ δὲ νιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἄωρειτο,
σπῆθεα δ' ἐκ μυχρῶν φοινίσσεται, τοῖ δ' ὕπο μαζοῖ
γινόμενοι τὸ πάροισιν Ἀδωνιδι πορφύροντο.

αἰαὶ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.

ᾧλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, σὺν ᾧλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος ὅτε ζώσκεν Ἀδωνις,
κάτθανε δ' ἡ μορφή σὺν Ἀδωνιδι. τὰν Κύπριν αἰαὶ
ᾧρε πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρυὲς αἶ τὸν Ἀδωνιν.
καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθηα τὰς Ἀφροδίτας,
καὶ παγαὶ τὸν Ἀδωνιν ἐν ὥρεσι θακρύνοντι,
κνῖθα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθθαίνεται, ἡ δὲ Κυθήρα
πάντας ἀνὰ κναμῶς, ἀνὰ πᾶν νάπος οἰκτρὸν αἰδεῖ

αἰαὶ τὰν Κυθήρειαν· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

Ἀχὼ δ' ἀντεδόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἂν αἰαὶ;
ὅς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδωνιδος ἄσχετον ἔλκος,
ὅς ἴδε φοῖνιον αἷμα μαραινόμενόν περὶ μυχρῷ,
ἀχέας ἀμπετάσασα κινύρετο, μείνον Ἀδωνι,
ὅσποτι μείνον Ἀδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχέω,
ὅς σε περιπτύξω καὶ χεῖλα χεῖλεσι μέξω.
ἄγρε τυτθόν, Ἀδωνι, τὸ δ' αὖ πύματον με φίλησον,
ὅσοῦτόν με φίλησον ὅσον ζῶει τὸ φίλημα,
χρὺς ἀποφύχης ἐς ἐμὸν στόμα, κείς ἐμὸν ἦπαρ
νεῦμα τεὸν ρέυσῃ, τὸ δὲ σευ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,

ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλημα δὲ τοῦτο φυλάξω
ὡς αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν, ἐπεὶ σὺ με, δύσμοιρε, φεύγεις.
φεύγεις μακρὸν, Ἀδωνι, καὶ ἔρχεται εἰς Ἀχέροντα
πᾶρ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἡ δὲ τάλαινα
ζῶω καὶ θεὸς ἐμμι καὶ οὐ δύναμαι σε διώκειν.
λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσι γὰρ αὐτὰ
πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
ἐμμι δ' ἐγὼ πανάποτος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἄνταν,
καὶ κλαίω τὸν Ἀδωνιν, ὃ μοι θάνε· καὶ σε φοβεῖμαι.
θνάσκεις, ὦ τριπόθητε, πόθος δὲ μοι ὡς θναρ' ἔπτα,
χῆρα δ' ἡ Κυθήρεια, κenoὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἑρωτες,
σοὶ δ' ἄμα κεστός ὄλωλε. τί γάρ, τολμηρὲ, κινάγεις;
καλὸς ἐὼν τί τοσοῦτον ἐμήγαο θηρὶ παλαίειν;
ὦδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.

αἰαὶ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

θάκρυον ἡ Παφία τόσσον χεεὶ ὅσσον Ἀδωνις
αἷμα χεεὶ, τὰ δὲ πάντα ποτὶ γῆνι γίνεται ἄνθη·
αἷμα ρόδον τίκτει, τὰ δὲ θάκρυα τὰν ἀνεμῶναν.

αιάζω τὸν Ἀδωνιν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μῦρεο, Κύπρι·
οὐκ ἀγαθὰ στιθὰς ἐστὶν Ἀδωνιδι φυλλὰς ἐρήμια.
λέκτρον ἔχοι, Κυθήρεια, τὸ σὸν νῦν νεκρὸς Ἀδωνις·
καὶ νέκυς ὢν καλὸς ἐστί, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
κατθεὸ νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρσιν οἷς ἀνίσταεν
ὡς μετὰ τεύς ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει·
παγχρυσέῃ κλιντήρι πόθες καὶ στυγνὸν Ἀδωνιν,
θάλλε δὲ νιν στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῇ·
ὡς τήνος τέθνακε καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
ραῖνε δὲ νιν Συρλοῖσιν ἀλείψαι, ραῖνε μύροισιν·
ὀλλύσθω μύρα πάντα τὸ σὸν μύρον ὧλετ' Ἀδωνις·
κέκλιται ἄβρὸς Ἀδωνις ἐν εἰμασι πορφυρέοισιν,
ἀμφὶ δὲ νιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἑρωτες
κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδωνιδι· χῶ μὲν διστώς,
ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἐβάλλεν, ὃ δὲ πτερὸν, ὅς δὲ φαρέτρην·
χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδωνιδος, οἱ δὲ λέβητι
χρυσείῳ φορέοισιν ὕδωρ, ὃ δὲ μυχρῷ λούει,
ὅς δ' ὀπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.

αἰαὶ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.

ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος
καὶ στέφος ἐξεκέδασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' ὕμνην
ὕμνην, οὐκέτ' αἰδεῖν ἐὼν μέλος, ἀλλ' ἔλεγε, αἰαὶ
αἰαὶ, καὶ τὸν Ἀδωνιν· ἔτι πλέον ἢ Ὑμέναιον.
αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῷ Κινύραο.
ᾧλετο καλὸς Ἀδωνις ἐν ἀλλάλαϊσι λέγοισαι,
αἰαὶ δ' ὅξ' λέγοντι πολὺ πλέον ἢ Παιῶνα.
καὶ Μοῖραι τὸν Ἀδωνιν ἀνακλείουσιν, Ἀδωνιν,
καὶ νιν ἐπαιεῖδουσιν, ὃ δὲ σφισιν οὐκ ἐπακούει·
οὐ μὲν οὐκ ἐθέλει, Κῶρα δὲ νιν οὐκ ἀπαλύει.

λῆγε γόων Κυθήρεια τὸ σήμερον, ἴσχεο κοιμιῶν
δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο θακρῦσαι.